

K. Brigi: A tűz fogságában

Ideges voltam. Próbáltam Kevin előtt is leplezni a nyugtalanságomat, de a sanda oldalpillantásai azt súgták, hogy észrevette a feszültséget, amit minden igyekezetemmel próbáltam magamba fojtani. A mélygarázsban még az egész kezem remegett, a liftben már csak az ujjaim, és amint átadtuk a belépőjegyeket, amiket Robert intézett, majd gond nélkül beléptünk a hatalmas luxushotel halljába a reszketésem ugyan megszűnt, de a füleim tompán zúgni kezdtek. Addig engedtem meg magamnak, hogy feszengjek még egy kicsit, amíg az utolsó gombot is kigomboltam a kabátomon, majd Kevin lesegítette rólam. Evvel egyidejűleg vettem egy mély levegőt, és hagytam a bennem lakozó tűznek, hogy magabiztosságot sugározva fűtse a testemet. A vonásaimat megacéloztam, és mire Kevin a szemeimbe nézett már csak az eltökéltséget és a tudatosságot olvashatta le az arcomról. Minden bennem lakozó erő és energia készenlétben állt. Kevin elvigyorodott, én pedig viszonoztam, miközben újra belé karoltam, és a tömeget követve az étterem felé vettük az irányt, ahol az est megrendezésre került. Rengeteg ember lézengett az óriási teremben. Egy pillanatra még az is megfordult a fejemben, hogy így meg se fogjuk találni Igor-t. Kevin is felsóhajtott az emberáradatot fürkészsze, majd az egyik asztalhoz vezetett, ahol könnyebben és kisebb feltűnéssel tudtuk felmérni a terepet. A táncter közepén foglalt helyet, az asztalok pedig jobbról és balról szegélyezték. Egy óriási pódium volt felállítva a táncter mögött, ahol egy négy tagú zenekar kellemes hangzású zenét játszott. Mindenki a legelegánsabb formáját öltötte, így még hálásabb voltam Evelyn-nek ezért a ruháért. Az arcokat fürkészttem némaságba burkolódzva és úgy tűnt, hogy Kevin is pontosan ezt tette mellettem. Egy pincér jelent meg mellettünk, és tett le elénk az asztalra két pohár pezsgőt, de egyikünk se nyúlt hozzá. Nagyon fontos volt, hogy a gondolataink és a megfigyelőképességünk ezer százalékon pörögjön. Elfintorodtam, ahogy próbáltam kivenni a táncter szemközti oldalán lévő asztaloknál ülők arcait, azonban az előttünk elsuhanó táncoló párok ezt szinte lehetetlenné tették, hiába is meresztettem a szemeimet.

- Látod? –kérdezte halkán Kevin, mire frusztráltam megráztam a fejemet.
- Semmit nem látok a másik oldalból. –szűrtem a fogaim között.

Kevin hangosan felsóhajtott, majd egyik pillanatról a másikra vigyorodott el. Kérdőn pillantottam a szemeibe, de ő már tartotta is felém a kezét felkérve egy táncra. Remek ötlet volt. Onnan már könnyebben felmérhettük az egész placcot. Elmosolyodtam, majd elfogadtam a felém nyújtott kezét. Kevin igazi úriemberként viselkedett. Habozni kezdett, hogy a fedett derekamra vagy a fedetlen hátamra tegye-e a kezét. Elkuncogtam magamat a bizonytalanságán, majd én voltam az, aki közelebb lépett hozzá, és vezette a kezét a saját derekamra, mélyebben, mint az illendő lett volna két barát között. Valamiért úgy éreztem, hogy kényelmesebben érezné

K. Brigi: A tűz fogságában

magát, ha nem a bőrömet kell megérintenie. Táncolni kezdtünk, mire rögtön a teret kezdtem el a fürkészni a vállai fölött.

- Azért örülök, hogy Alex ezt most nem látja. –motyogta a fülembe, mire a szám széle mosolyra görbült.

Ekkor azonban egy hirtelen mozdulattal húzta be a nyakát, mire kérdőn hajoltam hátrébb az arcára pillantva, miközben tovább táncoltunk. A szemei elkerekedtek, és ekkor jöttem rá, hogy ő velem ellentétben hallotta Alex-ék minden szavát. Rajta nem lehallgató készülék volt, mint rajtam, hanem egy headset-et kapott a fülébe, ahol Alex rögtön értesíteni tudta, ha bajt szimatoltak. Felkuncogtam, ahogy rájöttem, hogy mi történhetett. Alex dörrenhetett rá az előbbi kijelentése miatt.

- Higgadj már le! –suttogtam, mire Kevin zavartan vonta össze a szemöldökét. –Te vagy az egyedüli, aki ebből a ruhából kihámozhat, szóval szedd össze magad, és hagyd minket dolgozni. –morogtam.

Kevin vállai elernyedtek, ahogy próbált halkán felnevetni. Most jött rá, hogy nem is hozzá beszéltem az imént, hanem Alex-hez. Közelebb hajoltam Kevin füléhez, majd hallgatódzni kezdtem, de természetesen semmit nem hallottam.

- Dumál még? –kérdeztem, mire Kevin felhorkantva próbálta kordában tartani a nevetését.

Én is elmosolyodtam, majd újra az asztalok felé fordítottam a figyelmemet. Nem lett volna szerencsés, ha Igor hamarabb kiszúrt volna engem, mint én őt. Ekkor vettem észre egy piros színű, vastag szalaggal elkerített részt, ahol két vaskos testőrnek kinéző férfi álldogált unottan. Meresztgetni kezdtem a szemeimet, és először nem is Igor-t, hanem az amerikai elnököt szúrtam ki. Marhára nem akartam hinni a szemeimnek. Most már az is rohadtul érdekelt, hogy Robert-nek hogy az ördögbe sikerült jegyet intéznie erre az estélyre. Kevin is észrevette, hogy a vállaim megfeszültek, így ő is arra felé fordította a fejét.

- Az az elnök? –kérdezte döbbenet, mire hümmögtem egyet.

És ekkor észrevettem Igor-t is, mire már nem csak a vállaim, hanem az egész testem megmerevedett. Rohadtul erősen kellett koncentrálnom, hogy tovább tudjak táncolni, és ne tapossam össze Kevin lábait. Az amerikai elnökkel csevegett kedélyesen abban a szerepben, ahogyan a világ is ismerte. Sikeres üzletember, katonai felsővezető, az orosz kormányfő jobb

K. Brigi: A tűz fogságában

keze. Mellettük az orosz elnököt is kiszúrtam, aki éppen jóízűen nevetett valamin, amit Igor mondott. Megragadtam Kevin kezét, mire megtorpant, majd egy közel eső asztalhoz húztam egy óriási oszlop takarásában, ahonnan észrevétlenül megfigyelhettük őket. Már Kevin vonásairól is eltűnt az iménti jókedv, és csak a tetre kész, de kissé feszültségtől terhes határozottság tükröződött az arcáról. Egy jó darabig figyeltük őket anélkül, hogy észrevették volna. A pódiumon már több beszéd is elhangzott az est témájában, de egyetlen mukkot sem fogtam fel a hallottakból. A figyelmemet egyedül Igor-ra koncentráltam. Hat éve nem láttam, de az érzéseim úgy törtek a felszínre, mintha minden csak tegnap történt volna. A gyűlés minden egyes porcikámat átjárta, a belsőmben tomboló tüzet pedig vasmarokkal kellett szorítanom, hogy ne lobbantsam lángra az asztalát, vele együtt pedig őt is. Ahogy telt az idő egyre biztosabb lettem benne, hogy nem fog felkeni attól az asztaltól, és hiába vártam, hogy leigya magát az sem fog megtörténni. Még mindig ugyanaz a pohár pezsgő volt előtte, mint akkor, amikor kiszúrtam. Felsőhajtottam, majd biztos elhatározásra jutottam. Megkerültem az asztalt, mire Kevin szemei elkerekedtek.

- Maradj itt, és maradj észrevétlen. Nem jöhet rá arra, hogy velem vagy. –mondtam komolyan, majd elindultam az elkülönített rész felé nem várva Kevin válaszára.

Nem akartam kockáztatni, hogy Alex-nek legyen ideje Kevin-en keresztül megállítania. Minden egyes lépéssel nőtt bennem az utálat, a viszolygás és a harag. Minden gond nélkül jutottam oda a két óriásira kigyúrt testörhöz, akik úgy meredtek rám, mintha az esti fogást mérték volna fel. Elmosolyodtam, mielőtt megszólaltam volna.

- Igor Volkov-hoz jöttem. –mondtam határozottan. –Csak mondja meg neki, hogy a madárka, aki hat éve kirepelt a kalitkájából most erre felé szállt egy gyors eszmecsere.
- Ma este nem fogad vendégeket. –morogta az ör, mire a mosolyom vigyorrá szélesedett.

Lassan léptem közelebb, mire a testesebb ör szeme megvillant. Azonban sem félelem, sem pedig tartás nem látszott a tekintetében csupán a vágy, ahogy tetőtől-talpig vetett rám egy gyors, de annál éhesebb pillantást. Egy pillanatra meg is lepett, hogy még a hegeim ellenére sem vesztett az érdeklődéséből. Ha tudta volna, hogy kivel állt szemben nem mert volna ilyen szemtelenül méregetni. Azt hihette, hogy Igor egyik alkalmi kurvája lehettem. Nyílt és tagadhatatlan fenyegetés villant a szemeimben, miközben újra beszélni kezdtem.

K. Brigi: A tűz fogságában

- Ő fog elevenen kibevezni benneteket, ha megtudja, hogy itt voltam, és senki nem szólt neki. –mondtam színlelt nyugalommal a hangomban.

A két férfi összenézett, majd az eddig teljesen érdektelennek tűnő testőr végül megvonta a vállait, majd megindult Igor felé. A szívem a torkomban dobogott, miközben próbáltam fent tartani a halálos nyugalom látszatát. Láttam, ahogyan az őt Igor-hoz hajolt, aki megmerevedett a hallottakra, majd a végtelen és a teljesen letaglózott döbbenet is tisztán rajzolódott ki az vonásaira, ahogy a szemeivel azonnal engem keresett. Ügyeltem rá, hogy az arcom kifejezéstelen és sziklaszilárd maradjon. Igor nem mozdult, az arca szinte megnyúlt a meghökkenéstől, miközben a szemei megtalálták az enyémeiket. Szinte transzba esve bólintott a testőrnek, aki felvont szemöldökkel engedett át a piros szalaggal elhatárolt részre. Nem szakítottam meg vele a szemkontaktust, miközben talán életem eddigi legmagabiztosabb lépeteivel közelítettem hozzá. Mintha még a zene is halkabban szólt volna, és a magassarkúm koppanása a padlón valamiért sokkal hangosabbnak tűnt, mint a terem többi részében. A tűz szinte már fojtogatott, én pedig hagytam, hogy a forróság egy gyenge, de annál biztosabb hulláma átjárja körülöttem a levegőt. Igor is megérezhette, hogy a hőmérséklet megemelkedett kissé, mert láttam, hogy az ádámcsutkája megmozdult, ahogyan nyelt egyet. A homlokán verejték gyöngyözött, mire minden sérelmemet beleadva ördögien elmosolyodtam, majd megálltam az asztal előtt, ahol négyen ültek. Az amerikai elnök, az orosz elnök, Igor és még egy férfi, akit így elsőre nem ismertem fel, de biztosan nagyon fontos ember lehetett, ha már közöttük foglalt helyet. Igor minden egyes mozdulatomat követte a szemeivel, mintha attól félt volna, hogy bármelyik pillanatban köddé válhatok. A férfiakra néztem, majd fejet hajtva köszöntöttem őket, mire mind a hárman szélesen mosolyogva mértek végig. Tipikus „mindent megtehetek” mosoly ült mindegyik arcán Igor-ét kivéve, akinek még mindig nem sikerült rendeznie az arcvonásait. A szemeim megvillantak, mire mintha valami réveteg álomból ébredt volna felpattant, és a kezemért nyúlt. A mosolyom undorral vegyült, ahogyan hagytam, hogy megfogja, majd kezét csókoljon nekem. A gyomrom már forgott, a torkomat pedig az epe keserű íze marta.

- Uraim, hadd mutassam be a legértékesebb kincsemet, aki egy hosszabb utazás után végre hazatért. Sarah Peterson, a lány...–köszöri meg a torkát. –Akarom mondani a nő, aki olyan nekem, mintha a saját lányom lenne.

Majdnem hangosan is felhorkantottam a kijelentésére, de végül sikerült időben moderálnom magamat. Mind a három férfi biccentett az irányomba, majd intettek, hogy foglalják helyet.

K. Brigi: A tűz fogságában

Elégedett mosollyal az arcomon ültem le, miközben Igor kihúzta nekem a széket. Csak egy pillanatra ugyan, de észrevettem, hogy remegtek a kezei. Folytatták a beszélgetést, én pedig rohadatul élveztem Igor bizonytalanságát, aki hol a széken fészkelődött, hol az ujjával dobolt az asztalon. A beszéd témája teljesen semlegesnek tűnt. Valamilyen számítógépes katonai fejlesztési program terveit elemezték. Közben kihasználtam az időt és az alkalmat, hogy teljesen ártatlanul fel tudjam mérni őt. Nem sokat változott a hat év alatt. Talán egy-két ránc, egy kicsit több ősz hajsza, de ennyi. Arra számítottam, hogy azután a hatalmas kudarc után az évek talán jobban megviselik majd.

- Mindig is lenyűgözőnek találtam, mikor országok és államok vezetői ilyen jó viszonyt ápoltak egymással. –szólaltam meg hirtelen, mire Igor ujjai megmeredtek az asztalon.

Az orosz elnök felvont szemöldökkel mosolyodott el a kijelentésemre, mire rögtön elült a gyanakvás magja a fejemben. Talán ő sejtett valamit, de nem lehettem biztos benne. A valószínűbb magyarázat inkább az lehetett a reakciójára, hogy kissé meglepte, hogy meg mertem szólalni egyedüli nőként az asztalnál ilyen nagyhatalmú férfiak társaságában. Ez rögtön be is igazolódott, amint megszólalt.

- Elég szoros viszonyt ápolunk évek óta. Sért is a tudat, hogy kegyedet eddig még nem mutatta be nekünk. Hol rejtegetted? –nevetett az orosz elnök Igor felé fordulva, mire elvigyorodtam, és én is rápillantottam.

Már éppen készült megszólalni, én azonban gyorsabb voltam.

- Ne vegyék sértésnek. Nem-igen volt alkalma rá. Lassan hat éve külföldi tanulmányokat folytatok, és csak ritkán volt alkalmam ilyen pompás rendezvényekre hazautazni. – mondtam gúnyosan mosolyogva.

Természetesen mindhárom félnek felkeltettem az érdeklődését.

- Mit tanul? –kérdezte a számomra ismeretlen férfi kíváncsian.
- Tudják, Igor mellett nőttem fel, így ragadt rám ez-az a katonai pályafutását követve. – mondtam megpróbálva annyi szarkazmussal teli csodálatot beletenni a hangomba, amennyit képes voltam.

Igor folytonos fészkelődése kezdett vicces lenni.

K. Brigi: A tűz fogságában

- Végül én is ezt a pályát választottam, majd nem is egy CIA-s kiképzésen vettem részt. A szívemet azonban leginkább mindig is a tűzserészet vonzotta. Megszállottan rajongok a veszélyért, a robbanásért és a tűzért. –mondtam, majd Igor-ra vigyorogtam, aki egy kicsit mintha el is sápadt volna.
- Akkor gondolom Örömmel tölti el, hogy ki kapta meg a CIA új vezérigazgatói pozícióját. –mondta az amerikai elnök, mire az ajkamba haraptam a kétely láttán, amit az arcán láttam felvillanni.
- Natasha Richard. –mondtam somolyogva, majd sóhajtva hátradőltem a széken.

Az, hogy tisztában voltam a CIA új igazgatónőjének személyével, amit még maga az amerikai hírugynökség sem hozott nyilvánosságra minden kételkedést eloszlatott az elnök arcáról, azonban a hangomban tisztán kihallható gúny felkeltette az érdeklődését. Lehetősége azonban már nem volt megszólalni, mert ekkor Igor közbevágot.

- Uraim, ha nem bánják, akkor elrabolnám a hölgyet egy táncra. –állt fel megpróbálva oldani a hurkot, ami egyre jobban szorult a nyaka körül.

A három férfi udvariasan elmosolyodva biccentett. Sóhajtva felálltam, és végül úgy döntöttem, hogy dobok még egy kis fát a tűzre hadd lobogjon.

- Nos, erről a kis kerekasztal beszélgetésről egy idézet jutott az eszembe Pablo Escobar-tól, elnök úr. –mondtam az amerikai elnök felé fordulva. – „Tieni i tuoi amici vicini, ma piú vicini ai tuoi nemici.”¹ –mosolyodtam el oldalra biccentett fejjel, jelentőségteljes pillantással.

Az amerikai elnök arcáról értetlenség tükröződött, mire Igor kapkodva, zavartan köszörülte meg a torkát. Az állkapcsomat összeszorítva fogadtam el a felém nyújtott kezét, majd követtem a táncparkett közepére.

- Mi a faszt mondtál neki? –dörrent a fülemben.
- Ne aggódj miatta. –válaszoltam, miközben a szám egyik sarka ravaszul görbült felfelé.

Az ízlésemnek kicsit talán túlságosan is erőszakosan pördített meg a kezemnél fogva, hogy szembe kerüljek vele, mire felciccegetem. Tenyere egyenesen a ruha kivágott részére esett, rá a

¹ Olasz nyelven írt idézet Pablo Escobar-tól. Magyarul: Tartsd közel a barátaidat, még közelebb az ellenségeidet.

K. Brigi: A tűz fogságában

hegekkel teli bőrömrre. Azokra a hegekre, amiknek nagy részét neki, illetve az ő parancsának köszönhettem. Minden lélekjelenlétem kellett, hogy ne rezdüljek össze az érintésére.

- Mi szél hozott erre? –kérdezte nem elrejtve a döbbsent puhatolózást a hangjából.

Elmosolyodtam, miközben vezetni kezdett. A tenyere izzadt volt a kezemben, mire magamban megveregettem a saját vállaimat. Ezek szerint tényleg sikerült elérnem, hogy ideges legyen. A tervem azon része, hogy meglepjem legalább sikerült.

- Úgy hallottam kerestél. –mondtam egyszerűen.

Igor felmordult, mire elvigyorodtam. Ekkor vettem észre, hogy a szeme sarkából a teret fürkészte. Én pedig rögtön tudtam, hogy kit kerestél.

- Nincs itt. –szólaltam meg, mire rám kapta a tekintetét. –Egyedül jöttem. –fűztem hozzá unott színnel a hangomban.

Igor szeme elkeskenyedett, mire a gyomrom összerándult az idegtől. Ismertem ezt a pillantást, és nem szép emlékek fűztek hozzá.

- Soha nem engedett volna el egyedül. –jelentette ki tényszerűen.

Felnevettem, halkán, de öblösen.

- Ha nem tűnt volna fel, már nem az a kislány vagyok, akinek ismertél. –mondtam magabiztosan.
- Hát, az feltűnt. –mosolyodott el ravaszul.

A tekintete a testemre villant, mire a hideg futkosni kezdett a gerincem mentén. Az undor az arcomra is kiülhetett, hiszen nem is próbáltam meg leplezni a viszolygást, ami a tekintete láttán elfogott.

- Egy apa nem néz így a lányára. –morogtam vádlóan.
- Még jó, hogy mindketten tudjuk, hogy nem vagy a lányom. –válaszolta.

Az arcáról ekkor minden eddig látott érzélem eltűnt. Újra annak az embernek láttam, mint régen. Semmivé lett mind a döbbsenete, mind pedig az imént látott kissé éhes tekintete is. Mintha egyetlen csettintésre vált volna kifejezéstelenné, visszaváltozva azzá az énjévé, akit túlságosan is jól ismertem. Akinek régen elég volt pusztán az arcára nézmem, és a daccal teli rettegés már

K. Brigi: A tűz fogságában

át is vette az irányítást a testem felett. Most azonban próbáltam én is pontosan olyan érdektelen és unott képet vágni, mint ő. Nem akartam, hogy bármilyen hatását is észrevegye rajtam.

- Hol van Alex? –kérdezte semlegesén.

Én azonban pontosan tudtam, hogy mire ment ki a játék.

- Ki kérdezi? Te vagy Natasha? –mosolyodtam el.

Éreztem, hogy a teste megfeszült, amit egy pörgetéssel próbált leplezni. Jó helyen puhatolóztam, ezért ütni kezdtem a vasat, mielőtt még lett volna ideje gondolkozni.

- Te sem hiheted, hogy vagyok olyan ostoba, hogy a közeledbe engedjem. –jelentettem ki tényyszerűen.

Igor felsóhajtott, mire az arcára pillantottam. A vonásai számító és sunyi szint vettek fel, mire rögtön éberebb lettem.

- És mit szólt a hős szerelmed ahhoz, hogy megölted a fiamat?

A szemeim elkerekedtek, több reakciót azonban nem tudott kicsikarni belőlem. Mondanám, hogy végtelenül megdöbbenett ez az információ, de az igazság az volt, hogy ugyanolyan rohadék volt mind a kettő, így a közöttük lévő rokoni kapcsolat igazából szimplán csak meglepett. Semmit nem tudtam Dmitrij szüleiről. Láttam az édesanyját egy párszor, de csak homályosan tudtam felidézni a vonásait. Az apjáról azonban soha nem hallottam semmit, gyerekként pedig nem is érdekelt. Alex mintha említette volna, hogy egy ottani kutatóorvos fia volt, de ennyi volt minden információm róla, ezek szerint pedig az is téves lehetett.

- Láttam a felvételt, és végtelenül sajnálom, hogy a közjó érdekében tett cselekedeteim sajnos elvették az időt attól, hogy egy tisztességes fiatalembert faragjak belőle, aki tisztelettel bánt volna a nőekkel.

Próbáltam kifejezéstelen és érdektelen maradni, de a gondolataim már ide-oda csapongtak. Azt próbáltam megfejtetni, hogy mi köze lehetett ennek az egésznek Alex-hez? Nem állt össze a kép.

- De van egy jobb kérdésem. Mit fog szólni Alex ahhoz, hogy megöled a saját apját? Gondolom ez az egyik indoka annak, hogy hat év után végül csak felkerestél.

K. Brigi: A tűz fogságában

A világ egyszerre csendesült el. Mintha még a zene is megállt volna, miközben már a halál táncát roptuk. Az elmémben csak a monoton sípolás és Igor hangja ismétlődött újra és újra. Az arcomra azonnal kiülhetett a kételkedés árnya, mert Igor végül elnevette magát.

- Nézz a szemembe, Sarah! Nézz a szemembe, és mondd el, hogy mit látsz!

A tekintetem automatikusan villant az arcára, és amikor ugyanazokba a smaragd szemekbe bámultam, mint Alex-é, a levegő a tüdőmben rekedt. A kezem reszketni kezdett Igor szorításában, mire rögtön megjelent az a számító és hideg mosoly az ajkain. Vettem egy mély levegőt, de ezentúl még minden lélekjelenléteket összekaparva sem tudtam teljes higgadtságot varázsolni az arcomra. Az a tény pedig, hogy Alex minden egyes szót hallott csak még inkább a kikészülés határára sodort. Tudtam, hogy miért nem tűnt fel soha az Alex-ével azonos szempár. Mindig kerültem, hogy közvetlenül a szemébe kelljen néznie. Legtöbb alkalommal csak az arcát bámultam teljesen kiüresedett elmével, miközben a testemet és a lelkemet már a legrosszabbra készítettem fel. Fel se kellett tennem a kérdést, hogy Patrick vajon tudta-e. Már magam is tisztában voltam vele. Az a távolságtartó és hideg viselkedés, amit Alex iránt tanúsított válasz volt a kérdésre. Valamikor a szökésünk utáni időszakban jöhetett rá. Talán ezért nem is kereste Alex-et soha. Talán ez is közrejátszhatott abban, hogy ennyire nagyon nem akart együtt látni minket, azonban végtelenül ostoba volt, ha azt hitte, hogy Alex Igor-t választaná helyettem vagy helyette. Ebben az egyben száz százalékgig biztos voltam. Soha nem állt volna Igor oldalára még akkor sem, ha valójában az édesapja volt.

- Van egy ajánlatom a számodra.

A hangja mennydörgésként zengve rántott ki a gondolataimból. Csikorgatni kezdtem a fogaimat, miközben a tekintetemet azokba a smaragd szemekbe mélyesztettem, amik ezúttal nem ahhoz a személyhez tartoztak, aki a világot jelentette nekem. Olyan érzésem volt, mintha két mágnes azonos pólusú végei lettek volna. Minden szempontból taszították egymást.

- Natasha látni akarja a fiát. –mondta egyszerűen, mire üzött vadként nevettem fel.
- Hogyne! –mondtam gúnyosan.

Igor szemei megvillantak a hanghordozásomra, de gyorsan taktikát váltott, és elmosolyodott.

- Gyönyörű nővé váltál. Pontosan azt az erőt látom sugározni rólad, amit mindig is hiányoltam belőled. Azonban attól tartok, hogy most nincs választási lehetőség.

K. Brigi: A tűz fogságában

A pulzusom az egekbe szökött, miközben egyre nehezebben tartottam fent a határozottságom és a megrendíthetlenségem álarcát.

- Elhozod Alex-et, mert Natasha látni kívánja. Szerintem ez nem túl nagy kérés. Én cserébe pedig megkímélem annak a két nyomorult félnótásnak az életét, akiket gyanítom, hogy már keresel.

Patrick és Raul. Hát ezért nem adtak életjelet magukról már napok óta. Igor azt hihette, hogy őket kerestem, és ezért fedtem fel magamat hat év után. A vér meghűlt az ereimben, miközben próbáltam nem kimutatni, hogy evvel tényleg megfogott. A kezem remegése azonban nyilvánvaló jele volt annak, hogy mi rejlett a tettettett felszín alatt.

- Mit akarsz? –kérdeztem.

Még engem is meglepett, hogy teljesen színtelen és hideg maradt a hangom. Mintha nem is én szólaltam volna meg.

- A Jauza folyó északi felén, Moszkva határa közelében van egy elhagyatott szeméttároló, ami mögött egy raktárépület helyezkedik el. Legyél ott holnap, mondjuk 11 körül. Nem szeretek korán kelni. –fűzte hozzá kedélyesen. –Hozd magaddal Alex-et is. Ott majd szépen elsimítjuk a nézeteltéréseinket, kedvesem. Hagyd, hogy bebizonyítsam neked, hogy tudunk mi olyan család lenni, amire mindig is vágytál. –fűzte hozzá, miközben az arcomat fürkészte.

A hányinger már megkönyékezett, miközben az érdektelenségem látszata leomlott. A düh parázslani kezdett a szemeimből, Igor azonban csak elvigyorodott. Mérhetetlen gyűlölettel meredtem rá nem leplezve tovább az iránta táplált érzéseimet. Ekkor a zene megállt, Igor keze pedig végigsiklott a hátamon, mielőtt elengedett volna, majd a látszatot fent tartva kezet csókolt nekem, miközben mindenki elhagyni készült a táncteret. A fogaimat csikorgatva meredtem rá, miközben majd felrobbantam.

- Elmondhatatlanul boldog vagyok, hogy visszakaptalak. –mondta szinte megszállott tekintettel. –Rettenetesen hiányoztál.

Elengedte a kezemet, miközben én csak álltam ott meredten. Melegen, de számítóan mosolygott rám, majd diadalittas sóhaj kíséretében csapta össze a tenyerét, mielőtt hátat fordított volna nekem, és visszasétált volna ahhoz az asztalhoz, ahol korábban ült. Nem hullhattam szét, főleg nem úgy, hogy amint helyet foglalva szembe került velem a tekintete újra foglyul ejtette az

enyémet. Egy pincér közeledett felém egy tálcát egyensúlyozva a kezében, és amint mellettem készült elhaladni lekaptam róla egy pezsgőspoharat, majd lehúztam a tartalmát. Minden gyűlöletemet, minden sértett haragomat kimutatva, nyílt fenyegetéssel a szemeimben még egyszer utoljára Igor szemeibe meredtem, majd határozott léptekkel megindultam a kijárat felé. Tudtam, hogy Kevin tisztos és nem feltűnő távolságból követett engem. Amint a hotel mélygarázsához vezető lifthez értem már nem tudtam leplezni, hogy a kiborulás szélére sodródtam. Kapkodtam a levegőt, miközben ökölbe szorítottam a kezeimet, körmeimet pedig a tenyerembe vágjam. Kevin utolért, egyetlen szó nélkül állt mellettem. Mindent hallott, hiszen a fülesen keresztül összeköttetésben álltak Alex-ékkel. Az ő testéből is feszültség áradt, miközben óvatos pillantásokat vetett a hátunk mögé. Feleslegesen aggódott amiatt, hogy esetleg követnének minket. Azok után, ami történt ennek az esélye egyenlő volt a nullával. A fűlemben lévő folyamatos sípolás egyre hangosabb lett, mire a fejem is hasogatni kezdett. A liftben már úgy éreztem levegőt sem kapok, miközben próbáltam lerázni magamról Kevin egyre aggódóbb pillantásait. A mélygarázsban megtorpantam, ahogy a feszültség feszegetni kezdte az egyre hatalmasabb lánggal égő tüzem belső határait. Összeszorítottam a szemeimet, miközben koncentrálni kezdtem, hogy visszalökjem a biztonságos zóna mögé. Az ideg és a harag azonban úgy tombolt bennem, hogy hiába is taszigáltam folyton újra előre tört. Felmordultam, mire Kevin idegesen a kezem után nyúlt, majd felszisszenve el is engedett. A testem egyre forróbbá vált, mire Kevin káromkodni kezdett.

- Sarah, koncentrálj! –mondta kétségbeesetten.

Talán a körülöttünk lézengő emberek, talán Kevin teljesen tanácstalan és elkeseredett hangja miatt, de sikerült vennem egy mély levegőt és kinyitnom a szemeimet. Csak addig kellett magamba fojtanom valahogy, amíg biztonságos helyre nem értünk. Kapkodva indultam meg az autó felé, Kevin pedig elkerekedett szemekkel követett. Feltéptem a kocsiját, beültem, miközben a jobb kezemmel a bar alkaromba martam, hogy a fájdalom ésnél tartson. Kevin beszélt, de nem hozzám. A szavak egyébként sem jutottak el az elködösült elmémig. A kocsi felbőgött, Kevin a gázra taposott, miközben összeszorított szemekkel kínlódtam megpróbálva nem elmerülni a felém tartó láva tengerében.

- Sarah! –kiáltott rám Kevin, de képtelen voltam válaszolni.

A jó hír az volt, hogy legalább ezúttal felfogtam, hogy mit mondott.

- Baszki Alex! Rohadt meleg van!

K. Brigi: A tűz fogságában

A következő pillanatban megkönnyebbülten kaptam levegő után, ahogy az elektromos ablak tövig lehúzódott, és a jéghideg levegő az arcomba csapott. Csak azt az egyet akartam tudni, hogy hogy a faszba jutottunk el abból, hogy megfenyegetem odáig, hogy végül neki sikerült megfognia engem. A testhőmérsékletem újra melegedni kezdett, miközben egy újabb adag gyűlölettel gazdagított harag hulláma csapott fel bennem.

- Nem segít! –hallottam meg Kevin most már pánikszerű hangját, miközben a gázra taposott, és az autó még nagyobb sebességre kapcsolott. –Mintha gőzölnének a kezei. – fűzte hozzá ijedten.

Lihegve koncentráltam, de már azt a fájdalmat sem éreztem, ahogy a saját kezemet martam. A lehetetlennel dacoltam. Az elmémben vészharang kongott, mert az agyam egy része már maga is rájött arra, hogy nem szabadott volna tovább magamba fojtanom. A fejem lüktetése olyan erőssé vált, hogy a látásom teljesen elhomályosult. Ekkor azonban Kevin keze káromkodva ragadta meg az államot, majd a következő pillanatban meghallottam Alex-et.

- Sarah! Lélegezz!

A meglepettségtől levegő után kaptam.

- Számolj velem, szerelmem!

Alex lassan, de határozottan kezdett számolni, mire a hisztérikusan kapkodó légzésem szolid zihálássá csendesült. A tűz alább csapott, visszafojtani azonban már nem voltam képes. Csak annyit tehettem, hogy odáztam az elkerülhetetlent. Az érzelmeim az Igor-ral való találkozás és a történetek hatására teljes káoszt okoztak az elmémben. Az autó lassult, majd megállt, miközben csukott szemekkel koncentráltam Alex hangjára. A következő pillanatban valaki kitárta az anyósülés ajtaját, és a hang most már nem csak a fülemben, hanem az egész térben hallatszott, mire a szemeim kipattantak. Alex előttem állt, tekintete az enyémbé mélyedt, mire a szemeim könnybe lábadtak. Felnyalábolva kiemelt a kocsiból, miközben fojtott hangon káromkodott.

- Engedd ki! –mondta kapkodva, miközben megpróbált a lábaimra állítani.

Képtelen voltam megtartani a saját súlyomat. Képtelen voltam uralni a saját testemet. Minden erőmet arra fordítottam, hogy a tűz bennem maradjon.

- Ki kell eresztened!

K. Brigi: A tűz fogságában

Zokogás rázta a testemet, miközben úgy éreztem, hogy az elmém saját magát készült felemészteni a saját képességem által. Rettegtem elereszteni, holott tisztában voltam vele, hogy annyira mélyre süllyedtem a tűzben, hogy ez maradt az egyetlen lehetőségem.

- Emlékszel mit tettél, mikor Evelyn hátba szúrt?

Alex hangja követelőzve vonta magára a figyelmemet. A szavai igazságtartalma új erőre lendítette a koncentrációképességemet. Alex egy biztonságos és járható megoldást kínált. Felsikoltottam, ahogy engedtem, hogy a tűz végigszáguljon a testemen, majd egy kibonthatatlan burokba csomagolva kirobbanjon belőlem. A forróság egy pillanat alatt vált semmivé a belsőmben, miközben a béke szele már ott szálldogált elhozva a várva várt megkönnyebbülést. Kinyitottam a szemeimet, miközben zihálva próbáltam elegendő levegőt préselni a tüdőmbe ahhoz, hogy képes legyek összeszedni magamat. Alex szemeibe meredtem, akinek az arcáról a végtelen megkönnyebbülés látszott elmosva a pánik utolsó látható jeleit is. Kevin döbbsen tátogott, miközben a fejünk fölé meredt. Lihegve pillantottam én is a magasba, és még csak meg se döbbsentem azon, amit láttam. Újra sikerült megtennem azt, amire Igor-nak soha nem sikerült rávennie, és azt, amire azt hittem, hogy nem is lehetek képes. Éghető anyag híján nem volt tűz. Ezt meséltem be neki és magamnak is mindig. Most azonban egy hatalmas tűzgömb lebegett a fejünk felett benne avval a forró lángtengerrel, ami kishíján elevenen égetett el. A testem reszketni kezdett, miközben a fájdalom felé léptem, ami megszüntette a lángokat. Összerándulva nyögtem fel, ahogy az egész úgy vált semmivé, mintha soha ott se lett volna. Alex keze a vállamat érte, miközben körbenéztem, és megkönnyebbüléssel nyugtáztam, hogy a sötét erdőn kívül semmi és senki nem volt körülöttünk. Kevin Alex utasítására egy olyan helyre hozott, ahol ilyenkor éjszaka még a madár se járt. Kimondhatatlanul hálás voltam ezért mind a kettőjüknek. Alex segítségével talpra kászálódtam, miközben az egyetlen jele az imént törtéteknek a testem enyhe reszketése volt. A hideget ekkor még csak nem is éreztem. El kellett telnie egy újabb percnak ahhoz, hogy a jéghideg levegőre a fogaim összekoccanjanak. Kevin a kabátomat tartva a kezében lépett felénk, Alex pedig rám terítette. Ekkor vettem észre, hogy Kevin elhúzott szájjal rázogatta a jobb kezét. Rögtön tudtam, hogy megégettem.

- Nagyon sajnálom. –nyögtem ki bűnbánó tekintettel, mire ő csak legyintett egyet.

Közben kíváncsi tekintettel meredt az én kezemre, miközben közelebb lépett hozzám és Alex-hez.

K. Brigi: A tűz fogságában

- Hogy a viharba nem égett meg a te kezed is? –kérdezte, miközben a tenyeremhez kapott, és felfelé fordította azokat.

Alex érdeklődve hajolt közelebb, miközben a vállaimat dörzsölgetve melegítette a testemet.

- Akkor égettél meg, mikor a mélygarázsban megfogtam a kezedet, hogy az autóhoz vezesselek. Amikor a fülest tettem a füledbe is felkészültem arra, hogy az arcod is sütni fog, de az nagyjából normális hőmérsékletűnek tűnt. A kezeid viszont mintha gőzöltek volna. –mondta kissé döbbenetesen.

A kezeimen azonban semmilyen sérülés nem látszott, én pedig már sejtettem is, hogy mi történhetett. Kevin jobb tenyere paprika pirosban pompázott. Alex kezére pillantottam, aki erre felém tartotta mindkét tenyerét. Rajta sem látszott sérülés. Ezek szerint őt nem égettem meg, mikor kivett a kocsiból.

- Nem értem a kezeidhez. Én is láttam, hogy gőzöltek. A tested forró volt ugyan, de inkább mintha csak nagyon magas lázad lett volna. –mondta elgondolkodva.

Hümmögtem egyet vacogva, miközben egyre biztosabb lettem az elgondolásomban. Alex karjai újra körém siklottak, mire hálásan pillantottam rá a vállam felett. Vacilláltam, de végül csak kinyitottam a számat.

- Világ életemben úgy képzeltem el a képességemet, hogy az ujjaimon keresztül távozik a testemből. Ehhez nem kell se feltartanom a kezemet, se pedig megmozdítanom. Ez inkább csak a fejemben létezik. –nyögtem ki.
- Ezért forrósodott fel először a kezed körül a levegő, hiszen gondolatban a tüzet mindig oda koncentrárod. –gondolkozott hangosan Alex. –Magadat azonban nem égetted meg.
- Nem sok kellett volna hozzá. –vallottam be, mire Alex összeszorította a száját.

Kevin elképedve bámult rám, mire sóhajtottam egyet.

- Rohadt hideg van. –morogta végül Alex. –Majd a hotelban kitaláljuk hogyan tovább.

Kevin bólintott, majd a saját kocsijához lépett, míg Alex engem az övéhez terelt. Egész úton némaságba burkolódtunk mind a ketten. Alex keze ugyan az enyémet fogta, de sem én, sem pedig ő nem szólaltunk meg. Nem tudtam, hogy mit is mondhatnék, hiszen most tudta meg, hogy az apja még csak nem is az a személy volt, akit egész eddigi életében annak hitt. Igor fia volt. Azé a szörnyetegé, aki mindkettőnk életét pokollá tette.